

DOSSIER DE PREMSA

TERCETS

Dues peces breus de Joan Oliver
Dirigit per Artur Trias

SALA

Joan Brossa

DATES

Del 13 al 31 de març de 2019

ESTRENA 14 de març

SINOPSI

Tercets, dues peces breus i un sol autor: Joan Oliver. A “**Tercet en re**” un escriptor s’enfronta a un full en blanc. Tot el distreu, unes visites, una veïna... en el fons tot són excuses que busquen dissimular la seva falta d’inspiració.

A “**Gairebé un acte**” una parella fa plans pel seu casament, mentre passen unes vacances a la Côte d’Azur francesa. Apareix un antic amic del noi, que aporta una informació rellevant... Tot es complica i s’acaba resolent en un final inesperat i trencador.

Ambdues peces estan unides per una mateixa temàtica, el trio amorós.

Espectacle en català

HORARIS I PREUS

Horaris De dimecres a dissabte 20.30 h i diumenge 19.00 h

Preus Dimecres i dijous 14€. Divendres, dissabte i diumenge 20€

Durada 90 min

FITXA ARTÍSTICA

Repartiment (ordre d’intervenció) Santi Ricart, Miquel Agell, Gemma Brió i Queco Novell

Direcció Artur Trias

Escenografia Eloi Linuesa

Vestuari Mariela Sernagoras

I·l·luminació David Bofarull

Espai sonor Roger Blasco

Ajudantia de direcció Lídia Linuesa

Caracterització Toni Santos

Animacions Miquel Teixidor

Muntatge audiovisual Igor Pinto

Tècnica Cia. Helena Pañart

Fotografies Xavier Garcia

Disseny gràfic Robert Garcia

Estudiants en pràctiques Èric Figaró i Jofre Garnés

Comunicació Lídia Verge

Gestió de públics Gemma Amorós

Producció executiva Miquel Agell i Marta Fíguls

Producció Lazzigags Produccions

Espectacle subvencionat per l’ICEC

Agraïments Joan Cesena, TNC, Teatre Municipal de Montcada i Reixac i Vadever Studios Barcelona
Espectacle en català

ACTIVITATS

Dilluns 18 de març acte a l'Ateneu Barcelonès 'Tot recordant la colla de Sabadell'. L'any 2019 es commemora el centenari de la Colla de Sabadell, formada, entre d'altres, pels escriptors Joan Oliver, Francesc Trabal i Armand Obiols. Aprofitant l'estrena de l'obra 'Tercets', basada en textos de Joan Oliver, a l'Escenari Joan Brossa volem portar l'esperit de la Colla de Sabadell i parlar sobre l'obra i la influència d'aquest grup irrepetible d'escriptors.

Lectura dramatitzada de textos de la Colla de Sabadell a càrrec dels actors **Gemma Amorós, Xavi Duch i Ivan Otaola**. **Sílvia Oliver**, filla de Joan Oliver; **Jaume Aulet**, professor de la UAB; **Jaume Barberà Canudas**, enginyer i autor del blog "'Sabadellejant"; **Artur Trias**, director teatral, **Joan Safont**, ponent de la Secció i comissari de l'Any Colla de Sabadell.

TEXT DEL DIRECTOR

Sense cap mena de dubte, podem considerar Joan Oliver com un dels més grans poetes en llengua catalana (Pere Quart). El poeta també va conrear altres gèneres literaris, entre ells el teatre. La seva producció és bastant extensa i les obres curtes, com les que en aquest espectacle presentem, són moltes. Ens jactem d'estrenar dues de les peces breus més significatives en les quals Joan Oliver combina la influència de l'avantguardisme amb l'humor absurd i gratuït, corrosiu i desmitificador dels valors culturals establerts per una societat tancada i endarrerida. També reivindica el gust pel rigor i l'obra ben feta d'herència noucentista, amb un estil provocador i rebel que rebutja la burgesia. Creiem imprescindible la reivindicació de Joan Oliver, un gran home de lletres que lluny del seu estudi des d'una perspectiva localista, com el que sovint es fa, amb una mirada més àmplia descobriríem un literat que mereix un lloc atemporal en la literatura universal. La concreció que demana la poesia, Joan Oliver la fa extensiva a les seves obres d'un sol acte i aconsegueix vestir-les de la mateixa síntesi. Les seves obres llargues, la majoria sorgeixen d'un intent de comercialització d'aquestes més breus i resultarien menys reeixides.

Artur Trias, director

ELS TEXTOS

TERCET EN RE

Tercet en re (1957) és un text que planteja per damunt de tot problemes de tècnica teatral però que s'inscriu de ple, encara que en to menor, en el món de les preocupacions temàtiques d'Oliver i, alhora, es constitueix en modest, però convençut homenatge al teatre. L'autor idea un personatge únic que, alhora, ens suggereix d'altres, i a les mans del qual posa recursos diferents: d'una banda, els trucs ja acceptats plenament –la conversa telefònica (que el mateix Oliver havia utilitzat a Ball robot), el diàleg amb una hipotètica veïna a través de la finestra-, de l'altra, uns recursos no gaire freqüents –el diàleg amb uns personatges invisibles que sembla que tingui davant. L'autor, doncs, s'envolta de solucions prou conegudes per aproximar-se, aparentment, com ja fa anys que va ser assenyalat, a la tècnica de l'Eigène Ionesco de Les chaises (1951), estrenada pocs anys abans que Oliver redactés aquesta peça.

JOAN, JOANA, JOANET

Xavier Fàbregas assegurava que Marit i muller, Una mena d'orgull i Gairebé un acte... són exemplars perquè ho són a l'inrevés. De fet hauríem de dir el mateix de la majoria de les peces escrites per Oliver abans de la Guerra Civil. Totes tenen aquesta voluntat –més o menys aconseguida, naturalment- d'esdevenir antiexemples dels models que reflecteixen- A Gairebé un acte... l'escriptor recorre a una solució que ja ha utilitzat anteriorment –en Una mena d'orgull- i que tornarà a emprar amb posterioritat –El 30 d'abril, Primera representació-; el trencament de la convenció dramàtica per convertir la peça en "teatre dins el teatre". D'altra banda, l'autor també s'allibera, generalment, del final feliç de la tradició burgesa per deixar pas a una fi dolorosa o problemàtica. No cal dir que el desenllaç positiu era fonamental si la comèdia havia de ser entesa, únicament, com un reflex teatral del món civilitzat. Això sí; considerant l'adjectiu com a referit a allò que és harmònic o, almenys, mancat de tensions insuperables: una realitat, en definitiva, que fa impossible que l'angoixa i el dolor depassin els límits moderats d'unes qüestions estrictament personals i domèstiques. Gairebé un acte o El món ha estat ordenat i dominat gràcies al treball i al sacrifici d'uns determinats estament i, per tant, cal que els conflictes tinguin unes fronteres que no han de ser mai vulnerades, perquè la consolidació de l'ordre burgès -incompatible amb tota mena d'anarquia- així ho exigeix. Què hi pot haver de més evidentment pertorbador d'aquest missatge que el final desventurat d'una història? Oliver sap això i, per posar en qüestió la placidesa d'aquest món, es desfà de la solució positiva i restauradora final. I, alhora, sovint trenca la convenció dramàtica per apuntar

–i només apuntar- cap a noves fórmules teatrals que suposaran la superació formal del teatre burgès. Això és el que subratlla l'autor en els últims moments de *Gairebé un acte...*: hi fa explícita una crítica moral i social i, molt secundàriament, dramàtica. No es tracta d'un exercici veritablement pirandellià, sinó d'una reflexió humanament crítica que es manifesta mitjançant una estructura teatral ben establerta i acceptada que potser comença a trontollar, però que encara és viable i, sobretot, útil. Però la clau de la comèdia es troba en l'aparició, en l'última escena, d'una figura: Pau, el tramoista; un personatge del tot necessari, perquè serà l'encarregat de fer baixar el teló, amb la qual cosa no solament quedaran ridiculitzades les figures de l'obra, especialment aquella que sol·licita que el tramoista deixi anar el teló, són que desapareixeran davant d'un problema irresoluble –en definitiva, un triangle amb Joana i Joanet que lluiten per atreure's Joan- des d'una perspectiva que combini honestedat personal i respecte a les habituds d'una classe. Mentre Pau –tot i els dubte, ben humans, que té sobre l'oportunitat de l'acció- va abaixant el teló, Joana li demana a crits que aturi aquell acte tan poc raonable. Però en aquest instant ja no sabem del tot si parla el personatge esverat davant del perill de frustració d'un casament avantatjós o l'actriu que s'adona del disbarat de fer caure el teló sense que la peça hagi acabat... Amb la recuperació d'un to lleuger i el trencament de la convenció dramàtica i, sobretot, amb la renúncia al final feliç, Joan Oliver concreta el desig de sotmetre a anàlisi crítica una classe social, la burgesia, i alhora d'assenyalar les insuficiències d'unes fórmules teatrals adreçades a aquesta classe. En altres peces recorrerà, per fer el mateix, a històries bíbliques o a relats de política-ficció... Però, sigui com sigui, l'obra dramàtica d'Oliver sempre s'inscriu en una forma o altra de tradició ben establerta, encara que ho faci en un vessant crític. En aquest sentit, doncs, *Gairebé un acte...* és una síntesi, que en precisa l'abast, de l'inconformisme formal i temàtic de l'autor Xavier Fàbregas assegurava que *Marit i muller*, *Una mena d'orgull* i *Gairebé un acte...* són exemplars perquè ho són a l'inrevés. De fet hauríem de dir el mateix de la majoria de les peces escrites per Oliver abans de la Guerra Civil. Totes tenen aquesta voluntat –més o menys aconseguida, naturalment- d'esdevenir antiexemples dels models que reflecteixen- A *Gairebé un acte...* l'escriptor recorre a una solució que ja ha utilitzat anteriorment –en *Una mena d'orgull*- i que tornarà a emprar amb posterioritat –El 30 d'abril, Primera representació-; el trencament de la convenció dramàtica per convertir la peça en "teatre dins el teatre". D'altra banda, l'autor també s'allibera, generalment, del final feliç de la tradició burgesa per deixar pas a una fi dolorosa o problemàtica. No cal dir que el desenllaç positiu era fonamental si la comèdia havia de ser entesa, únicament, com un reflex teatral del món civilitzat. Això sí; considerant l'adjectiu com a referit a allò que és harmònic o, almenys, mancat de tensions insuperables: una realitat, en definitiva, que fa impossible que l'angoixa i el dolor depassin els límits moderats d'unes qüestions estrictament personals i domèstiques. El món ha estat

ordenat i dominat gràcies al treball i al sacrifici d'uns determinats estament i, per tant, cal que els conflictes tinguin unes fronteres que no han de ser mai vulnerades, perquè la consolidació de l'ordre burgès -incompatible amb tota mena d'anarquia- així ho exigeix. Què hi pot haver de més evidentment pertorbador d'aquest missatge que el final desventurat d'una història? Oliver sap això i, per posar en qüestió la placidesa d'aquest món, es desfà de la solució positiva i restauradora final. I, alhora, sovint trenca la convenció dramàtica per apuntar –i només apuntar- cap a noves fórmules teatrals que suposaran la superació formal del teatre burgès. Això és el que subratlla l'autor en els últims moments de *Gairebé un acte...*: hi fa explícita una crítica moral i social i, molt secundàriament, dramàtica. No es tracta d'un exercici veritablement pirandellà, sinó d'una reflexió humanament crítica que es manifesta mitjançant una estructura teatral ben establerta i acceptada que potser comença a trontollar, però que encara és viable i, sobretot, útil. Però la clau de la comèdia es troba en l'aparició, en l'última escena, d'una figura: Pau, el tramoista; un personatge del tot necessari, perquè serà l'encarregat de fer baixar el teló, amb la qual cosa no solament quedaran ridiculitzades les figures de l'obra, especialment aquella que sol·licita que el tramoista deixi anar el teló, són que desapareixeran davant d'un problema irresoluble –en definitiva, un triangle amb Joana i Joanet que lluiten per atreure's Joan- des d'una perspectiva que combini honestedat personal i respecte a les habituds d'una classe. Mentre Pau –tot i els dubte, ben humans, que té sobre l'oportunitat de l'acció- va abaixant el teló, Joana li demana a crits que aturi aquell acte tan poc raonable. Però en aquest instant ja no sabem del tot si parla el personatge esverat davant del perill de frustració d'un casament avantatjós o l'actriu que s'adona del disbarat de fer caure el teló sense que la peça hagi acabat... Amb la recuperació d'un to lleuger i el trencament de la convenció dramàtica i, sobretot, amb la renúncia al final feliç, Joan Oliver concreta el desig de sotmetre a anàlisi crítica una classe social, la burgesia, i alhora d'assenyalar les insuficiències d'unes fórmules teatrals adreçades a aquesta classe. En altres peces recorrerà, per fer el mateix, a històries bíbliques o a relats de política-ficció... Però, sigui com sigui, l'obra dramàtica d'Oliver sempre s'inscriu en una forma o altra de tradició ben establerta, encara que ho faci en un vessant crític. En aquest sentit, doncs, *Gairebé un acte...* és una síntesi, que en precisa l'abast, de l'inconformisme formal i temàtic de l'autor.

L'AUTOR - JOAN OLIVER

Sabadell, (1899 - 1986). Va ser besnét dels dos Peres més rics de Sabadell del segle XIX: Pere Oliver i Pere Turull. No és estrany que un dels seus noms de bateig fos Pere, que va adoptar per nom i el pseudònim Quart per ser el quart de deu germans. A més, era nét de Joan Sallarès i Pla, capdavanter del proteccionisme i un dels fundadors del Banc de Sabadell.

Tot i provenir de l'alta burgesia industrial i financera sabadellenca i d'haver estudiat dret, Joan Oliver, va preferir la literatura. Va exercir de periodista, de traductor i de director literari. Va ser redactor del Diari de Sabadell i corresponsal de La Veu de Catalunya i de La Publicitat. Tenia un talent innat que el feia capaç d'entendre els cors amb "Les corrandes de l'exili" o de fer barrinar la imaginació amb la "Tirallonga de monosíl·labs". Va esdevenir, com poeta i dramaturg català, un dels més importants del segle XX. Són obra seva: "Una tragèdia a Lil·liput", "Les decapitacions", "Cataclisme", "Allò que tal vegada s'esdevingué", "Bestiari" i "La fam". Durant la guerra també va ser membre de l'Agrupació d'Escriptors Catalans, de la Institució de les Lletres Catalanes i del Servei de Biblioteques del Front. Després de la guerra va estar exiliat, com el seu amic Francesc Trabal, junt amb altres intel·lectuals catalans a Roissy-en-Brie, prop de París. A finals de 1939 va marxar a Santiago de Xile, d'on va tornar l'any 1948. L'any 1970 va ser guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Segons l'advocat Lluís Casals, Pere Quart es va deixar barba quan va tenir la certesa que seria ben blanca. Donant-li, així, un aire patriarcal.

CURRICULUMS

Artur Trias - Director

Ha dirigit una quinzena d'obres, entre les quals destaquem: La veu humana, 1993; Mirrad, un noi de Bòsnia, 1994; Nausica, 1997; Vexacions, 1999; Les trapelleries d'Escapí, 2000; Una altra Lolita, 2002; Història d'un soldat, 2004; Hilda, 2005; Sol, sota el sol, 2009; La nit de la Molly Bloom, 2018. Actor amb una llarga i sòlida carrera professional va començar al Talleret de Salt i ha format part habitual a les companyies del Teatre Lliure, Centre Dramàtic de la Generalitat, Companyia Flotats, La Fura dels Baus i Teatre Nacional de Catalunya. En televisió és una cara coneguda gràcies a les seves interpretacions a serials com ara 1995: Secrets de família. 1996-1999: Nissaga de poder. 1998: La memòria dels cargols, La rossa del revolt. 1999: Sota el signe de..., Homenots, Andorra, entre el torb i la gestapo. 2000: Des del balcó, Crims. 2001-2009: El cor de la ciutat. 2011: Kubala, Moreno i Manchón. En cinema ha treballat en més d'una vintena de pel·lícules, entre d'altres: Una nit a Casablanca d'A. Martí, 1987; Barcelona de F. Llagostera, 1987; Luces y sombras de J. Camino, 1988; El largo invierno de J. Camino, 1991; Monturiol de F. Bellmunt, 1992; Mi amigo del alma de M. Barroso; Plátanos volantes de O. Aibar, 2003; Miss Dalí de Ventura Pons, 2017. Curtmetratges: Ruedas de Dani de la Orden (2010) La jugada perfecte (2011) Ombres (2015) Elefants blancs direcció d'Artur Trias (2016)

Santi Ricart i Pastor - Intèrpret

Format a l'Institut del Teatre de Barcelona debut el 1988 al Teatre Lliure amb Les noces de Fígaro, sota la direcció de Fabià Puigserver. També ha treballat en cinema, ràdio i televisió, actualment al serial Com si fos ahir de Televisió de Catalunya. Els seus últims treballs en teatre han estat: Desig sota els oms 2018 direcció de Joan Ollé; L'habitació del nen 2017 direcció de Víctor Àlvaro; Lehman Trilogy 2016 direcció de Roberto Romei; Maria Rosa 2016 direcció de Carlota Subirós; Caixes 2016 direcció de Montse Rodríguez i Un enemic del poble 2014 dirigit per Miguel del Arco

Miquel Agell - Actor

Actor. Format a l'Escola Festino Barocco amb Manuel Carlos Lillo. Veu a l'Institut del Teatre amb les professores Coralina Colom i Matilde Miralles i cant amb el professor Joaquim Proubasta.

Debuta al teatre de la mà de Ricard Reguant en el musical Snoopy. Ha treballat com actor en els muntatges teatrals Pippi Langstrump d'Astrid Lindgren, Sol, sota el sol de Francesc Trabal, Un dia, mirall trencat de Mercè Rodoreda, Boscos Endins de la Companyia Dagoll Dagom i Sherlock Holmes i el club dels pèl-rojos, entre d'altres. En cinema ha participat a la pel·lícula d'Antoni Verdaguer Parella de tres i en televisió en programes com Filiprim, Lluna de mel, I ara què, Xènia?, Sitges, Laberint d'ombres, El cor de la ciutat, Ventdelplà i Infidels.

Gemma Brió - Intèrpret

Forma part de la Cia. Les Llibertàries amb la que ha estrenat LLIBERT (Almeria Teatre 2013, Biblioteca de Catalunya 2014 i Teatro de La Abadía, Madrid 2015) de la que n'és actriu i dramaturga. Guardonat amb dos premis Butaca 2014 (Espectacle de petit format i Text teatral i nominada com a Actriu protagonista), el Premi Serra d'Or de teatre 2014 i nominada als Premios Max 2015 (Espectáculo Revelación i Texto Revelación) . I ¿LA VIDA ES SUEÑO? O #GWENISMÜRFILA, de la que també n'és actriu i dramaturga, estrenada a la Sala Villarroel dins el Festival Grec de Barcelona 2018. Ha treballat amb diversos directors com Sergi Pompermayer, Norbert Martínez, Oriol Broggi, Julio Manrique, Sergi Belbel, Xavier Albertí, Marc Artigau, Derek Walcott, Albert Mestres, Joan Castells, Pep Tosar, Òscar Molina, Ivan Benet, Xavi Ricart, Joan Lluís Bozzo i Ricard Reguant, En televisió ha participat a les sèries de TV3: Kubala, Moreno i Manchón; Sagrada Família; El Cor de la Ciutat; Psico Express; Mirall Trencat; La Rosa; i Poblenuu. I en Cinema ha treballat a Ismael de Marcelo Piñeiro; La mujer del anarquista de Peter Sehr i Marie Noëlle; Viure sense por de Carlos Pérez Ferre; El Premi de Fabrice Cazeneuve; La dona de gel de Lúcia Zimmerman; i La febre d'or de Gonzalo Herralde.

Queco Novell- Intèrpret

Va estudiar periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona. Va iniciar-se professionalment el 1985 a Ràdio Avui-Cadena 13. Conegut primer per ser presentador del telenotícies migdia de TVE a Catalunya als anys 90,[1] més tard va acceptar la proposta de Toni Soler de formar part del programa de ràdio de sàtira política Minoria absoluta, a l'emissora RAC 1.[2] Juntament amb Toni Soler i la resta de l'equip de Minoria absoluta ha fet diversos programes de caràcter de sàtira política, tant a la ràdio com a la televisió. Del darrer mitjà cal destacar, entre d'altres, programes com 7 de notícies i Set de Nit, tots dos a TV3.[3] També participà en un programa humorístic del mateix estil, Mire Usté a Antena 3, que es va emetre tan sols durant unes quantes setmanes a causa dels continus canvis d'horari que va sofrir.

Actualment Queco Novell apareix cada setmana a l'exitós programa Polònia, que s'emet a TV3 els dijous a la nit, on imita o ha imitat polítics i gent coneguda, com ara l'expresident de la Generalitat Pasqual Maragall, l'expresident del Futbol Club Barcelona Joan Laporta, l'expresident del govern espanyol José Luís Rodríguez Zapatero, l'expresident del govern espanyol Mariano Rajoy, el rei Felip de Borbó i l'exministre d'Indústria, Comerç i Energia i exalcalde de Barcelona Joan Clos, entre altres. Actualment presenta el programa de Tv3 'Trenquin tòpics'

MATERIAL PER DESCARREGAR

Podeu descarregar material audiovisual a [DROPBOX](#)
Telèfon oficines **93 315 15 96**

CONTACTE ESCENARI JOAN BROSSA

Anna Novell
premsa@escenaribrossa.cat
Tel. 93 315 15 96
Flassaders, 40
08003 Barcelona
www.escenaribrossa.cat
[Instagram](#) / [Facebook](#) / [Twitter](#)